

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

26 Φεβρουαρίου 2006
Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. κε΄, 31-46)

Ὁλόκληρη ἡ προβληματικὴ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, τῆς Κυριακῆς τῆς κρίσεως, ἐστιάζεται ἐπάνω σὲ μιὰ κατάφαση καὶ σὲ μιὰ ἄρνηση. «Ἐδώκατε» ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ «οὐκ ἐδώκατε» ἀπὸ τὴν ἄλλη. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ βαραίνει τὴ θετικὴ πλευρά, εἶναι ἡ ἀγάπη. Γιατὶ ἡ ἀγάπη στὴν πραγματικὴ τῆς ὄψης εἶναι μιὰ «δόσις».

Ὅπου ὑπάρχει αὐτὴ ἡ «δόσις», ἐκεῖ καὶ ἡ ἀγάπη. Κι ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη πρὸς τοὺς συνανθρώπους, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ «εὐλογημένοι» ὅσοι ἀγαποῦν, «κατηραμένοι» ὅσοι δὲν ἔχουν ἀγάπη καὶ ἔλεος πρὸς τοὺς ἀδελφούς.

Αὐτὴ ἡ «δόσις», ἡ οὐσία τῆς ἀγάπης, δὲν ἔχει ὅρια, μήτε μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴ λογικὴ τῆς ἀριθμητικῆς. Δηλαδή δὲν μετριέται εἴτε αὐξανόμενη εἴτε ἐλαττώμενη. Γιατὶ ἔτσι ἀπὸ γεγονὸς ποιότητας, μετατρέπεται σὲ κατάσταση ποσότητας. Ἡ «δόσις» λοιπὸν δὲν ἔχει κανένα ὄριο, μήτε πρὸς τὰ ἐπάνω, μήτε πρὸς τὰ κάτω. Ἐτσι καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει, δίνει τὰ πολλὰ κι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει, τὰ λίγα.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ διακρίνει κι αὐτὸν μὲ τὰ πολλὰ κι αὐτὸν μὲ τὰ λίγα, εἶναι ἡ ἀγαθὴ προαίρεση, ἡ ἐλεύθερη βούληση καὶ ἡ ἀνιδιοτελεῆς ἀγάπη. Γι' αὐτὸ ἀξίζει περισσότερο ἡ «δόσις» ποὺ γίνεται μὲ κόπο καὶ ὑστέρημα, ἀπὸ τὴ «δόσι» τῶν πλουσίων, ποὺ πραγματώνεται μὲ εὐκαιρία καὶ ἐκ τοῦ περισσεύματος.

Ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς ἐπαινεῖ καὶ συγχαίρει τὴν χήρα τὴν φτωχὴ, ποὺ ἔβαλε τὸ δίλεπτο ὡς προσφορὰ στὸ Ναό. «Αὐτὴ ἡ χήρα ἡ φτωχὴ ἔβαλε τὸ περισσότερο ὅλων» λέγει τὸ Εὐαγγέλιο. Γιατὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ στερήθηκε καὶ κόπιασε γιὰ τὴ μικρὴ προσφορὰ τῆς. Ποὺ ὅμως στὰ μάτια τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ μεγαλύτερη. Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς λογαριάζει τὴ «δόσι» τῆς ἀγάπης ὡς πράξη ποιότητας καὶ ὄχι ποσότητας.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο τῆς κρίσεως, ὁ Χριστὸς μὲ τὸ «ἐδώκατε» καὶ τὸ «οὐκ ἐδώκατε», χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους σὲ δύο ομάδες. Στους ἀγαθοὺς, ἐλεήμονες καὶ σπλαγχνικοὺς καὶ τοὺς κακοὺς, ἀνελεήμονες καὶ ἄσπλαχνους. Σ' αὐτοὺς δηλαδή ποὺ τρέχουν νὰ ταΐσουν τοὺς πεινασμένους, νὰ ποτίσουν τοὺς διψασμένους, νὰ φιλοξενήσουν τοὺς ξένους, νὰ ἐνδύσουν τοὺς γυμνοὺς, νὰ ἐπισκεφθοῦν τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς εὐρισκομένους στὶς

φυλακές, να ...

Κι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι «οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς» καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Του. Γιατὶ ἐποῦτοι «οἱ εὐλογημένοι» μὲ τὴ «δόσι» τῆς ἀγάπης, γίνηκαν καὶ οἱ κληρονόμοι. Ἐδειξαν εὐσπλαγχνία στὸν ἀνύμπορο, τὸν φτωχὸ καὶ ἀδύναμο, στὸν ἄρρωστο καὶ φυλακισμένο ἀδελφὸ καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὑπηρετήσαν τὸν ἴδιο τὸν Χριστό, κατὰ τὸν λόγον Του: «Ἐφ' ὅσον κάνατε τὴν φιλανθρωπία σὲ κάθε ἓνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς ἐλαχίστους, εἶναι ὡσὰν νὰ τὸ κάνατε σὲ ἐμένα...».

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐλέους μὲ τὸ «ἐδώκατε» αἰσθάνονται εὐτυχεῖς, γιατί μπόρεσαν μέσα ἀπὸ τὸ ὑστέρημα ἢ τὸ περίσσειμά τους, νὰ σταθοῦν βοηθοὶ στοὺς ἐλαχίστους ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ. Νὰ δείξουν πὼς ἀγαποῦν καὶ προσφέρουν δίχως νὰ προσμένουν ἀνταμοιβή. Καὶ δίχως νὰ ὑπολογίζουν ἂν αὐτὸ κοστίζει ἢ ὄχι.

Οἱ ἀνελεήμονες δὲ καὶ οἱ ἄσπλαγχοι ἔμειναν χωρὶς τὴ «δόσι» τῆς ἀγάπης καὶ ἄκουσαν ἀπὸ τὸ Χριστὸ τὸ «οὐκ ἐδώκατε». Δὲν ἔδωσαν γιατί φοβήθηκαν μὴν χάσουν, μὴν ἐλαττώσουν τὰ ἀγαθὰ τους. Μὴ τὰ στερηθοῦν. Ἐπειδὴ ἔχουν στηρίζει ὀλόκληρη τὴν ζωὴ τους ἐπάνω σ' αὐτά. Καὶ νομίζουν πὼς μόνο τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ἐξασφαλίζουν τὴν ζωὴ.

Αὐτοὶ βεβαίως δὲν κατάλαβαν τίποτε γιὰ τὴν ποιότητα καὶ ἔμειναν προσκολλημένοι στὴν ποσότητα. Τὰ πολλὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Τὶς μεγάλες καὶ πανάκριβες περιουσίες. Τὰ μεγάλα καὶ πλούσια σπίτια. Τὰ καλὰ καὶ ἀκριβὰ αὐτοκίνητα. Τὴν σπουδαία καὶ ὑψηλὴ θέση. Καὶ ἓνα σωρὸ ἄλλα ἐγκόσμια πράγματα, πού μᾶλλον φουσκώνουν τὸν ἄνθρωπο μὲ ἔπαρση καὶ καύχηση. Εἶναι δὲ τόση ἡ σύνδεσή του καὶ ἡ ἐξάρτησή, πού μόλις τὰ χάσει, χάνει κάθε νόημα γιὰ τὴ ζωὴ.

Εἶναι πράγματι τραγικὸ, ὄχι φυσικὰ γιατί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀγαθὰ, μὰ γιατί δὲν βλέπει τὴ ζωὴ πέραν ἀπ' αὐτά. Γιατὶ γύρω του μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν οἱ ἀδύναμοι ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ πού περιμένουν νὰ τοὺς θυμηθεῖ. Νὰ κάνει τὴ «δόσι» τῆς ἀγάπης καὶ νὰ αἰσθανθεῖ πὼς ἡ χαρὰ δὲν εἶναι μόνο στὸ νὰ ἀπολαμβάνει ὁ ἴδιος τὰ ἀγαθὰ του, μὰ κι ὅταν κάνει τοὺς ἄλλους νὰ χαίρονται γιατί ἔκανε τὸ καθῆκον του πρὸς αὐτοὺς.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐπάνω σὲ μιὰ «δόσι» στηρίζεται ὀλόκληρο τὸ νόημα τῆς ἀγάπης. Γιατὶ ἀπεγκλωβίζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ καβούκι του. Γιατὶ αἰσθάνεται πὼς γύρω του ὑπάρχουν ἀδελφοὶ του, οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, πού περιμένουν νὰ τὸν δοῦν νὰ δίνει. Καὶ νὰ σκορπάει τὸ χαμόγελο στὸν πεινασμένο, τὸν ἄρρωστο, τὸν ξένο...

Ἐὰν πιστεύουμε, καὶ πρέπει νὰ πιστεύουμε, στὸν ἄνθρωπο, τότε ἔχουμε ἀγάπη. Γιατὶ ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει πίστη, μὰ δυσπιστία, φόβος καὶ ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει

ἀγάπη. Γι' αὐτὸ «γιὰ κείνους ποὺ πιστεύουν κι ἀγαποῦν δὲν ὑπάρχουν προβλήματα». Παρὰ μονάχα ἡ εὐλογία καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]